

Arrest

nr. 257 398 van 29 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2021 houdende het *“Niet uitoefenen van het recht op terugkeer, binnen de wettelijke bepaalde termijnen. Intrekking van de verblijfstitel.”*

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. VANWELDE en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY EN A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Iraanse nationaliteit, werd op 2 september 2019 ingeschreven in het Vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 21 augustus 2024.

Uit de uitreistempel van het nationaal paspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij op 4 september 2019 het grondgebied heeft verlaten.

Op 28 maart 2021 keerde de verzoekende partij terug naar België en werd zij door de grenspolitie gehoord.

Er werd op dezelfde dag een beslissing tot intrekking van de verblijfstitel van de verzoekende partij genomen. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“U komt naar België terug op basis van

- ☐ *De Identiteitskaart voor Vreemdelingen/C-kaart met nummer [...], geldig van [...] tot [...].*
- X *Een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur/B-kaart met nummer 382655296 geldig van 2/9/2019 tot 21/8/2024.*
- ☐ *Een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie/F-kaart met nummer [...] geldig van [...] tot [...].*
- ☐ *Een document ter staving van duurzaam verblijf/E+ kaart met nummer [...] geldig van [...] tot [...].*
- ☐ *Een DuurzameVerblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/F+ kaart met nummer [...] geldig van [...] tot [...].*
- ☐ *Een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene/D-kaart met nummer [.....] geldig van [.....] tot [].*

Uit de uitreisstempel dd. 4/9/2019 in uw nationaal paspoort blijkt dat u

- X *Het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds meer dan*
 - ☒ *1 jaar*
 - ☐ *2 jaar*
 - ☐ *6 jaar*
- ☐ *Grondgebied van de Europese Unie verlaten heeft sinds meer dan*
 - ☐ *12 maanden.*

Artikel 19,§ 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit , zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér

dan 1 jaar op voorwaarde dat deze “vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.” Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM. Tevens voert de verzoekende partij ook nog overmacht aan.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse constate que la requérante s'est absentée plus d'un an du territoire belge de sorte qu'en application de l'article 35 de l'AR du 08.10.1981, son titre de séjour a perdu sa validité et doit être retiré ;

La partie adverse relève par ailleurs que « Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze “vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.” », sous-entendant que la requérant ne peut bénéficier de ce droit de retour nonobstant une absence de plus d'un an, ne réunissant pas la condition d'avoir averti son administration communale de son départ et de son intention de revenir ;

Alors que,

Première branche

Lorsqu'elle a été entendue par la police préalablement à l'adoption de la décision entreprise, la requérante a fait valoir des circonstances spécifiques, indépendantes de sa volonté, qui l'ont empêché de rentrer en Belgique endéans le délais de 12 mois à compter de la date de son départ ;

Quoique le courrier adressé par la police à la partie adverse ne contienne qu'un résumé – non signé par la requérante- de ces déclarations (lesquelles ne sont pas retranscrites in extenso), il y est clairement question de problèmes familiaux ainsi que de la crise sanitaire, qui l'ont contrainte, ainsi que son époux, de demeurer en Iran davantage que le temps qu'il avaient initialement prévu d'y passer ;

La motivation de la décision entreprise ne contient pas la moindre allusion à ces explications, de sorte qu'on ignore même si la partie adverse en avait connaissance à l'heure d'adopter la décision entreprise ;

Les principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, les devoirs de prudence et de minutie imposent qu' « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »

(voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ;

La motivation de la décision entreprise ne permet pas de savoir s'il a été dûment tenu compte des explications avancées par la requérante, puisqu'il n'y est réservé aucun égard ;

La partie adverse rétorquera peut-être que la requérante n'a pas intérêt à cette branche du moyen dès lors qu'elle ne réunit manifestement pas les conditions de l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 suivant lequel un étranger qui démontre avoir été, pour des circonstances indépendantes de sa volonté, empêché de revenir en Belgique dans l'année suivant la date de son départ, peut être autorisé à y revenir (conditions parmi lesquelles celle d'avoir prévenu l'administration communale de ce départ et de son intention de revenir) ;

Il échet à cet égard de constater que :

- *d'une part, il s'agirait là d'une motivation a posteriori puisque la possibilité, prévue à l'article 40 de l'AR du 08.10.1981, de faire valoir de telles circonstances indépendantes de la volonté de l'étranger concerné, n'est pas même évoquée par la partie adverse aux termes de la décision entreprise (seule a été examinée l'hypothèse d'un retour tardif prévue à l'article 39, §3 de cet arrêté royal) ;*
- *d'autre part, la notion de force majeure est un principe général de droit qui est applicable même hors le cadre de l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 ; le Conseil d'Etat a ainsi considéré que « la force majeure est érigée en principe général de droit par la jurisprudence pour justifier, même en l'absence d'une clause exonératoire expresse, le non-respect d'une règle et éviter la sanction prévue par celle-ci »¹ ; la partie adverse se devait donc, en tout état de cause (c'est-à-dire même s'il devait être admis que les conditions de l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 ne sont pas réunies dans le chef de la partie requérante), d'examiner si, compte tenu des explications avancées par la requérante, celle-ci se trouvait dans une situation l'ayant empêchée de respecter le prescrit légal relatif à la durée autorisée de son absence, justifiant qu'il ne soit pas procédé au retrait de son titre de séjour ;*

La décision entreprise viole l'obligation de motivation matérielle et formelle des actes administratifs, combinée au principe général de droit de la force majeure et aux principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, les devoirs de prudence et de minutie ;

Deuxième branche

Il ressort du dossier administratif que la requérante aurait été entendue par la police ; ses déclarations ont été résumées comme suit :

“ Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :

- *Betrokkene zegt ons dat ze vele problemen heeft ondervonden in Iran en daarom meer dan een jaar is weggeweest. Haar jongste zus had in Iran problemen met haar man. Ze heeft haar aldaar moreel bijgestaan.*
- *Ze heeft de gemeente van haar verblijf niet in kennis gesteld van haar verblijf in het buitenland van meer dan een jaar om reden dat ze NIET van plan was zolang in Iran te blijven.*
- *Haar eerste instantie was maximum 6 maanden in Iran te blijven. Ze moest eigendom van haar vader in Iran behartigen. Uiteindelijk door de Corona en door familieproblemen aldaar is dit bezoek langer uitgedraaid dan voorzien.*
- *Betrokkene is sinds 4/09/2019 vertrokken uit België naar Iran en is heden op 28/03/2021 teruggekeerd met de vlucht van Istanbul.*
- *Betrokkene zegt ons dat haar man en haar zoon haar opwachten hier in de luchthaven.”*

Ces explications, somme toute sommaires, ont été recueillies dans un contexte tout à fait particulier : interpellée à son arrivée à l'aéroport, la requérante se trouvait – situation à laquelle elle est peu habituée – auditionnée par la police, dans une langue qui n'était pas sa langue maternelle, alors qu'elle était dans un état de fatigue avancé après avoir voyagé depuis l'Iran avec son époux - âgé de 78 ans et dont l'état de santé est fragile -, et ne sachant pas encore à l'heure de son audition si elle serait autorisée à rentrer en Belgique ou si elle serait rapatriée en Iran, alors même que son époux dépend totalement d'elle au quotidien ; elle n'était du reste en possession d'aucun document susceptible d'accréditer ses explications, et sans possibilité de se les procurer ;

Dans ces circonstances et au vu de la gravité des conséquences attachées à la décision entreprise, c'est en violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de loyauté, de prudence et de minutie ainsi que du principe de fair-play et du droit d'être entendu que la partie adverse a, sur le champ, décidé de considérer que le titre de séjour de la requérante avait perdu sa validité et, en conséquence, de procéder à son retrait ;

Si elle avait adopté l'attitude prudente, raisonnable et loyale qui doit être la sienne et si elle avait agi dans le respect du droit d'être entendu, la partie adverse, plutôt que de procéder au retrait immédiat du titre de séjour de la requérante, l'aurait informée de ce qu'elle envisageait de ce faire et lui aurait laissé un délai déterminé pour apporter tout élément de nature à justifier qu'une telle décision ne soit pas adoptée ; cette obligation est, du reste, également prévue à l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (l'on est bien dans l'hypothèse d'un « retrait de séjour » au sens de cette disposition) ;

Si la partie adverse avait agi de la sorte, la requérant aurait alors pu faire valoir les informations précises et documentées qu'elle a, dès après son entrée en Belgique, pu transmettre à la partie adverse, informations contenues dans un courriel adressé par son conseil à la partie adverse en date du 07.04.2021 (pièce 2) et rédigé comme suit :

« (...)

Je me permets de vous interpeler directement en ce dossier, en ma qualité de conseil de Mme Manijeh FATEH, ressortissante iranienne âgée de 65 ans et résidant en Belgique (sous carte B) depuis de nombreuses années.

Ce 28.03.2021, de retour d'Iran où elle avait dû demeurer confinée avec son époux depuis l'entame de la crise sanitaire liée au Covid-19, ma cliente s'est vu retirer son titre de séjour (aux termes d'une décision - pour le moins peu individualisée – jointe en annexe).

Or, ma cliente peut sans doute se prévaloir de circonstances indépendantes de sa volonté qui l'ont empêchée de revenir en Belgique avant l'écoulement du délai d'un an prévu par la loi.

Ainsi, l'époux de Mme FATEH, ressortissant belge âgé de 77 ans, se trouve dans un état de santé particulièrement fragile et nécessite la présence constante à ses côtés de son épouse (voyez l'attestation médicale jointe). Le couple se trouvait donc en Iran au moment de l'éclatement de la crise sanitaire et de la fermeture totale des frontières en mars 2020. Il s'est donc d'abord trouvé dans une impossibilité matérielle de revenir en Belgique, cette impossibilité devenant ensuite médicale, l'état de santé de l'époux de ma cliente ne lui permettant pas d'envisager un retour en avion vers la Belgique sans l'assurance de pouvoir immédiatement y être vacciné. Il fallut donc à mes clients patienter jusqu'à recevoir la convocation utile à pouvoir recevoir ce vaccin, convocation qui leur est parvenue courant mars 2021 (voir annexe également).

Tenant compte de cette situation qui peut être qualifiée de force majeure, à laquelle s'ajoute la longueur du séjour en Belgique et Mme FATEH, la nationalité belge de son époux et le fait que ni elle ni son époux n'ont jamais eu à dépendre des pouvoirs publics (ils vivent de la pension de retraite de Mr, et de leurs avoir), j'ai la faiblesse de croire que vous pourriez adresser à l'administration communale d'Uccle les instructions nécessaires à voir ma cliente réinscrite et remise en possession de son titre de séjour.

Je vous remercie par avance de me faire part de votre point de vue (si possible d'ici ce 12 avril, date à laquelle échoie le délai de recours à l'encontre de la décision précitée (...)) »

La décision entreprise viole les principes de bonne administration, parmi lesquels les devoirs de loyauté, de prudence et de minutie, le principe de fair-play et le droit d'être entendu, ainsi que l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
Troisième branche

La requérante peut immanquablement se prévaloir d'éléments de vie privée et familiale en Belgique ; ainsi ressort-il du dossier administratif qu'elle y séjourne depuis 2011, y ayant rejoint son époux, lequel est propriétaire du logement du couple ; le couple n'a jamais dépendu des pouvoirs publics ; le fils de la requérante et de son époux séjourne par ailleurs également sur le sol belge, en qualité d'étudiant ;

Il n'est du reste pas contestable que la décision entreprise constitue une ingérence dans cette vie privée et familiale développée en Belgique, et dont le respect est garanti par l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE ainsi que par l'article 8 de la CEDH ; en effet, la requérante se trouve aujourd'hui sans titre de séjour en Belgique om elle n'a plus le droit de résider légalement et, par ailleurs, en vertu de la décision entreprise, elle a perdu tous les acquis liés à la possession, depuis 10 ans, d'un titre de séjour en Belgique (notamment en termes d'accession à l'établissement, au statut de ressortissant de longue durée ainsi que d'acquisition de la nationalité belge) ;

Votre Conseil rappelle de façon constante que dans le cadre de l'examen de la justification de l'ingérence dans la vie privée au regard des objectifs légitimes éventuellement poursuivis, tel que prévu aux dispositions précitées de la Charte et de la CEDH, « il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. » (voyez par exemple CCE, arrêt n°59.982 du 19.04.2011) ;

En l'espèce, la décision entreprise ne comporte aucune indication permettant de s'assurer que dans le cadre de l'adoption de cette décision, la partie adverse a eu le souci de ménager ce juste équilibre entre, d'une part, les intérêts de l'Etat à procéder au retrait du titre de séjour de la requérante et, d'autre part, ceux de l'intéressée ;

La décision n'est pas valablement motivée et est prise en violation de l'article 7 de la Charte et 8 de la CEDH ;"

De verzoekende partij voert onder meer de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verklaart dat zij samen met haar echtgenoot in België verblijfsrecht heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het huwelijk van de verzoekende partij met de heer S.K., van Iraanse herkomst, doch Belgische nationaliteit. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de echtgenoot van de verzoekende partij in België verblijft. Het adres dat de verzoekende partij invulde op het "passenger location formulier" stemt overeen met het adres van de echtgenoot. Tevens vermeldt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij sedert 2 september 2019 ingeschreven staat in het vreemdelingenregister en dat zij in het bezit was van een B-kaart geldig tot 21 augustus 2024. Toen de verzoekende partij aan de grens werd tegengehouden verklaarde zij dat zij aan de luchthaven werd opgewacht door haar echtgenoot en zoon.

De verzoekende partij heeft haar gezinsleven in België aannemelijk gemaakt.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist van de gemachtigde naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. Hoewel de gemachtigde kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het privé/gezinsleven van verzoekende partij, blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij waarvan hij kennis had.

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het privé/gezinsleven van verzoekende partij kan de Raad *in casu* enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privé/gezinsleven van verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Waar de verwerende partij thans in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij het grondgebied reeds meer dan een jaar samen met haar echtgenoot verliet, zodat er geen sprake kan zijn van een gezinsleven in België, dient de Raad vooreerst op te merken dat zulks geenszins uit de stukken van het administratief dossier blijkt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat de verzoekende partij het grondgebied had verlaten. Zij verklaarde overigens aan de grensinspectie dat zij werd opgewacht door haar echtgenoot en haar zoon. Verder dient opgemerkt te worden dat de bemerkingen die de verwerende partij thans maakt (en die geen steun vinden in het administratief dossier) voor het eerst worden opgemerkt in de nota met opmerkingen en geenszins het gebrek aan enig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM kan goedmaken.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2021 houdende het *“Niet uitoefenen van het recht op terugkeer, binnen de wettelijke bepaalde termijnen. Intrekking van de verblijfstitel.”*, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU